

FOCOLAREJOURNAAL

Rocca di Papa, 19 november 2016

“Ons Druppeltje”

1. **OPENING EN GROETEN** *(met een telefonische groet van Emmaus)*
2. **AN “UNSTOPPABLE GENERATION”**
1200 jongeren van 5 continenten vastbesloten om “wereldmensen” te zijn. 50 jaar na het ontstaan van de genbeweging, gaat de revolutie nog door!
3. **GROETEN** *(telefonisch met de ongeveer 800 focolarini die bij elkaar zijn in Aparecida, Brazilië)*
4. **GEMEENSCHAPSECONOMIE – EEN UITDAGEND BEDRIJFSPLAN: “GEVEN OM TE GROEIEN” (BELGIE)**
Easykit is een bedrijf dat zelfbouwpakketten verkoopt voor de technische installaties in de woning en de winst deelt met de medewerkers. Op deze wijze worden mensen die in armoede te leven geholpen, zowel in de eigen omgeving als in het buitenland.
5. **ECONOMIE VAN GEMEENSCHAP – HET VERHAAL VAN TWEE ZAKKEN MEEL DIE CULTUUR WORDEN IN DAEJON (KOREA)**
Sungsimdang is een bedrijf in de voedsel industrie dat 60 jaar geleden als een kleine producent van gestoomd brood van start is gegaan en momenteel 363 medewerkers telt.
6. **HERDENKING VAN 500 JAAR LUTHERSE REFORMATIE- LUND (ZWEDEN)**
Korte interviews met Friederike Koller en Ángel Bartol.
7. **EEN WEG VAN VERZOENING IN MYANMAR**
We dringen door in de realiteit van het land door de getuigenis van enkele personen van de focolaregemeenschap: het werk voor de vluchtelingen, de dagelijkse inzet voor de vrede en een betere toekomst.
8. **BERGEN PLASTIC WORDEN KLEINE SCHATTEN IN YANGON (MYANMAR)**
Een ecologische activiteit in de stad waaraan twee meisjes meewerken om plastic afval om te vormen tot algemeen welzijn.
9. **HOE ZOU IK ZONDER DE LIEFDE KUNNEN VERGEVEN? (MYANMAR)**
Het verhaal van May Han: Tijdens de “Saffraan Revolutie” is haar man, die zich inzette voor de mensenrechten, gearresteerd en later sterft hij in de gevangenis. In het duister van het lijden, het licht van de vergeving.
10. **DE MOED VAN DE BARMHARTIGHEID OPENT WEGEN NAAR VREDE – BANGUI (CENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK)**

Een “trosje” getuigenissen uit een land dat al tientallen jaren lang geen echt moment van stabiliteit kent en de moeilijke weg naar de vrede gaat.

11. “OPNIEUW DE VREDE UITVINDEN”: bij de UNESCO in Parijs (Frankrijk)

Kort interview aan Jesús Morán.

12. DE FOCOLAREGEMEENSCHAP IN ALGERIJE

Kort interview aan twee moslims en aan Jesús Morán live inde studio.

13. CHIARA LUBICH: ONS DAGELIJKS DRUPPELTJE

Conflict, onrecht, geweld, van allerlei aard: wat voedt de hoop van degenen die zich zouden willen inzetten voor de vrede en eenheid? Twee korte antwoorden van Chiara Lubich aan de inwoners van Loppiano (Italië) op 16.05.2003.

14. AFSLUITING

1) OPENING EN GROETEN

Ray: Ciao allemaal! Welkom bij dit focolarejournaal.

Maggi: Wat mooi om elkaar weer te zien en weten dat we met heel de wereld bij elkaar zijn!

Ray: Ik ben Ray uit de Filippijnen. Nu woon ik in Rome en werk ik op het Internationale Centrum van de Beweging.

Maggi:

Ik ben Maggi uit Zweden, ik woon in Stockholm, maar ben opgegroeid in Lapland, boven de poolcirkel, zoals je hier kunt zien. Na de universiteit - dat was een belangrijk moment voor mij - heb ik een periode in Kameroen doorgebracht, in het focolarestadje Fontem, dus ik voel me ook erg thuis in Afrika ...

Hier in de zaal zijn we met een zeer internationaal gezelschap, er bijvoorbeeld een gezin uit de Verenigde Staten, daar achter in de zaal een familie uit Congo. Dan is ook een afvaardiging van de beweging "Nieuwe Mensheid" die een internationaal congres houden hier in de buurt.

En in de zaal zijn er ook de leden van een oecumenische commissie die werkt op het gebied van de ethiek. We zijn dus met velen en nu gaan we beginnen.

Hier aan de lijn hebben we Maria Voce, Emmaus, de presidente van de focolarebeweging. Ze is momenteel herstellende na een operatie en we weten dat het de goede kant op gaat.

Ciao Emmaus, wat mooi dat we je kunnen groeten!

Maria Voce (Emmaus), telefonisch verbonden: Ciao, ook van mijn kant! Wat een vreugde en wat een emotie als ik er aan denk dat ik jullie over heel de wereld groet. Ik wil jullie bedanken voor de liefde die ik overal vandaan heb ontvangen, voor de gebeden, voor alles wat jullie aangeboden hebben, voor alles, werkelijk, en ik wil jullie ook zeggen dat ik present ben, het gaat beter en ik hoop zo snel mogelijk weer terug te kunnen keren naar het normale leven. Ook al moet ik zeggen dat ik me nooit buiten het normale leven heb gevoeld, want voor ons is het normale leven het leven van de liefde en dat kun je altijd leven, en dat is normaal en buitengewoon tegelijkertijd.

Dus ook vandaag met het motto "liefhebben in het kleine..." ik zie dat ik, en jullie ook, dat kunnen doen op welke plaats op de wereld dan ook en dat verbind ons onderling, altijd, in dit normale en buitengewone leven.

Dus leven we samen, we gaan samen verder met onze Heilige Reis en zo snel mogelijk zullen we elkaar weer zien. Ik ben heel erg blij dat ik jullie kan groeten. Ciao allemaal!

Ray: Bedankt Emmaus tot ziens

2) **AN “UNSTOPPABLE GENERATION” (een generatie die niet te stuiten is)**

Ray: In deze dagen is er hier vlakbij in Castel Gandolfo een heel enthousiasmerend congres aan de gang, met 1200 gen, jongeren van de focolarebeweging. Het is een levende geschiedenis die al 50 jaar aan de gang is in. Een geschiedenis die niet meer te stuiten is, dat zeggen ze zelf. Nu zal er een verbinding zijn met hen. Tamara, ben je er?

Tamara: Ciao Ray, ciao gen! We zijn er. Zoals je kunt zien staan hier rondom mij jongeren die vanuit heel de wereld gekomen zijn. Er zijn jongeren uit Guatemala, zoals Lilia bijvoorbeeld, die van de inheemse Maya-bevolking is. (Lilia groet in haar taal) Ze heeft gezegd dat ze heel blij is dat ze hier kan zijn, ze heeft in haar eigen taal gegroet, dat is het Kaqchikel.

Dan is er bijvoorbeeld Aziz die uit Irak komt (Aziz groet in het Aramees) Zijn groet is een vredesgroet in het Aramees wat zijn moedertaal is.

Maar jullie moeten weten dat hier ook gen zijn die vanuit de uiteinden der aarde komen, ze hebben 26 uur gevlogen om in Rome te komen, dat zijn de gen van Nieuw Caledonië. Eén van hen is Gregory die 19 jaar oud is en die van nog verder komt, van het eiland Wallis. Een stipje in de Stille Zuidzee, 96 vierkante kilometer en vier uur vliegen vanuit Nieuw Caledonië.

Gregory: Dit congres is één van de mooiste dingen is die me kon overkomen. Ik ga met een andere blik naar huis, een nieuwe visie van alle zaken. Vooral over hoe je de broederliefde kunt beleven en hoe ik de eenheid op mijn plek kan opbouwen tussen verschillende etnische groepen en godsdiensten.

Tamara: We willen jullie nu iets cadeau doen. Afgelopen donderdag zijn we wat rond gaan snuffelen aan het begin van het congres en we kunnen jullie nu de volgende beelden laten zien:

We zijn het Gen Congres binnen geslopen, omdat we gehoord hebben dat het vanmorgen begint met iets bijzonders, het wordt de “expo” genoemd en het heeft te maken met de geschiedenis van de gen beweging. We gaan nu kijken wat dat inhoudt.

Door middel van installaties, theatervoorstellingen, projecties en lichtshows, hebben de Gen in eigen persoon de wortels van de gen beweging kunnen ontdekken en beleven.

Actrice: toen de genbeweging vorm moest krijgen, wilden we niet dat die op een menselijke manier georganiseerd zou worden. Het moest vrij zijn!

Gloria: Het zijn 50 jaar, maar we zijn dezelfde generatie die niet stil blijft staan en die nog altijd wil leven voor datgene wat Chiara ons gegeven heeft.

Damien: We hebben bedacht om alle jaren van Gen beweging te doorlopen. Voor ons is het een feest. Deze 50 jaar van de Gen Beweging wilden we allemaal samen vieren, daarom zijn we hier met meer dan 1.100 gen van alle landen van de wereld. We hebben een parcours afgelegd dat langs elk belangrijk moment van de geschiedenis gaat. We hebben geprobeerd om ieder woord dat Chiara ons gegeven heeft op de één of andere manier te herleven.

José Louis: Chiara heeft ons een geheim gegeven en dat is om naar Jezus te kijken, op dat moment dat Hij op het kruis was, en dat is het sterkste moment geweest van zijn leven. Zo moeten ook wij naar de Verlaten Jezus kijken, die de sleutel is om deze verenigde wereld te bereiken.

David: Ik denk dat het geweldig was. Ik heb gezien hoe hard er gewerkt is. Veel van mijn vrienden hebben hier heel hard voor gewerkt. Wat me raakt is dat er in de wereld veel dingen gebeuren en ik zie veel jongeren die hun bijdrage willen leveren om de dingen te veranderen. Ik vond het schitterend.

Chiara Lubich: Gen, zijn jullie bereid, om trouw te blijven aan Jezus? Aan datgene wat Hij wil – dat wil zeggen aan het Ideaal – heel je leven lang?

Damien: In dit kunstwerk dat jullie hier achter ons zien schrijven wij gen, al onze namen, en daarmee vernieuwen wij onze inzet om een verenigde wereld op te bouwen.

Irma: De gen komen hier bij ons om van ons te horen hoe wij toen leefden, daar iets meer over te weten ... Dus door foto's en onze ervaringen vertellen wij hoe wij vanaf het begin geleefd hebben.

Iride: Dit lijkt me alvast een schitterende gelegenheid om vandaag met de gen te zijn. Niet alleen om te vertellen hoe onze ervaringen geweest zijn, maar ook om naar hen te luisteren, hun vragen te horen, datgene wat hen interesseert.

Patience: Deze jongeren hebben de kracht om ook aan ons volwassene de vreugde te geven. Daarom zijn we hier, om altijd gen te blijven.

Ray: *schitterend, bedankt*

Maggi: *Leve de gen en een goede voortzetting!*

3) **GROETEN**

Maggi: Nu groeten we de 800 focolarini die bijelkaar zijn in Aparecida. Ze komen uit heel Brazilië. João Batista en Juliana horen jullie ons?

João Batista en Juliana Ja, ciao!

Maggi: Kunnen jullie vertellen wat jullie in deze dagen aan het doen zijn?

Juliana: Gedurende deze dagen zijn we in gesprek en denken we na over de vele gezichten van het lijden dat we ook in onze maatschappij tegenkomen en waarin we de Verlaten Jezus willen ontdekken.

João Batista: Denk maar aan de politieke crisis, de sociale ongelijkheid, de corruptie, velen willen alternatieven aanbieden, dat willen wij ook, dus willen we niet alleen op dit gebied werken, maar we willen ons ook vormen met de cultuur van de eenheid die ook al die diversiteit op allerlei gebied niet ontkent. Wij proberen ons ook hierin te vormen.

Maggi: Mooi, bedankt, dat is heel belangrijk.

Juliana: Bedankt!

4) DE ECONOMIE VAN GEMEENSCHAP EEN UITDAGEND ONDERNEMERSPLAN:
“GEVEN OM TE GROEIEN” (BELGIE)

Ray: Juist in Brazilië heeft Chiara Lubich 25 jaar geleden de Economie van Gemeenschap laten ontstaan.

Een moedig antwoord op de tragedie van de armoede en ongelijkheid, die vijanden zijn van de vrede. Chiara stelt de ondernemers voor om bedrijven in het leven te roepen die winsten produceren die dan in gemeenschap kunnen worden gebracht met de armen. Het is een bijna titanische taak, die veel uitdagingen, economische en financiële crisis op haar weg ontmoet ... We horen nu het verhaal van twee van deze bedrijven. De eerste uit België.

Koen Vanreusel, CEO Easykit: *Ik ben Koen Vanreusel ik ben de CEO van Easykit, wij verkopen zelfbouw pakketten voor alle technieken in de woning. We werken ook voor de gemeenschap, dat betekent in concreto dat wij als bedrijf delen de meerwaarde die wij creëren. Met onze mensen, maar ook daarbuiten, verderaf en dan vooral voor mensen die in armoede leven in andere landen, maar ook hier dichterbij.*

Bijvoorbeeld zijn wij als bedrijf ook rechtstreeks in contact met een project in Burundi, waar straatkinderen opgeleid worden tot chauffeur, elektriker, automechanicus en die daar eigenlijk concreet een opvoeding krijgen maar ook opgeleid worden om zelfstandig te worden nadien.

Er zijn dan twee-drie technici die dan bereid zijn om hun vakantie te geven om ginder die opleiding te gaan geven aan die mensen, die jongeren daar. Zo krijgen we eigenlijk ook heel de gemeenschap van ons bedrijf erbij betrokken.

Ellen Van Stichel: *Het is in 1991 begonnen toen Chiara Lubich van de focolarebeweging in Brazilië was en daar dat grote contrast zag zoals wij het ook heel de tijd zien op tv namelijk tussen de wolkenkrabbers enerzijds en de armoede in de sloppenwijken anderzijds en zich afvroeg: “dit kan toch niet, hoe komt het dat we er niet in slagen om mensen uit de armoede te halen en tegelijkertijd toch zoveel rijkdom kunnen maken, dus hoe brengen we dat meer in evenwicht.” Dan heeft zij het idee gehad om niet zo zeer een sociaal economisch project te beginnen maar echt een gewoon economisch project te beginnen, dus de gemeenschapseconomie dat gewoon de wetten van de vrije markt volgt, maar waarin dus anders omgegaan wordt met winst, maar ook met hoe we met mensen omgaan in ons bedrijf en dergelijke.*

Koen Vanreusel: *Eigenlijk in de gemeenschapseconomie als dat ontstaan is vonden we daar een structureel antwoord op de hoe armoede mee bestrijden, omdat een bedrijf dat werkt in de markteconomie, een bedrijf dat goed draait, dat ook winsten genereert, middelen blijft genereren om ook daar mee te werken.*

Het was voor mij echt een drive om daar in dat project mee in te stappen.

Marleen, medewerkster Easykit: *Wij krijgen dus praktisch elk jaar een cheque van 250,- euro, en die kunnen we dan naar eigen believen uitgeven aan een goed doel.*

Dorien, medewerkster Easykit: Maar wat supersymphatiek, ik vond dat toch supersymphatiek van hen, vooral ook omdat we zelf mochten kiezen aan wie we dat wouden schenken en dat dat geen keuze van hun was.

Ellen Van Stichel: Je hebt het Franse, "je pense, donc je suis", dus "ik denk dus ik besta", of veeleer zitten wij in een maatschappij die zegt dat je maar bestaat als je consumeert. Wij draaien het om wij zeggen van ik geef dus ik besta. Vanuit het idee dat geven jezelf gelukkig maakt, maar je doet het niet alleen om jezelf gelukkig te maken, je wordt gelukkig omdat je ziet dat andere mensen gelukkig en er beter van worden.

Koen Vanreusel: Het geeft toch een ander doel aan het bedrijf, het geeft voldoening dat het bedrijf bloeit dat het goed draait, dat mensen meewerken, dat er een goede sfeer hangt, dat is allemaal heel belangrijk en dat is heel goed, maar toch, die stap verder dat is toch, dat geeft een ander doel aan waarom we ons bedrijf runnen.

5) ECONOMIE VAN GEMEENSCHAP – HET VERHAAL VAN TWEE ZAKKEN MEEL DIE CULTUUR WORDEN (KOREA)

Ray: Nu veranderen we van continent, gaan we naar deze beelden uit Korea kijken.

Professor Luigino Bruni, econoom, sprak afgelopen maand mei tot de Nationale Vergadering in Seoul, Korea. Een conferentie met de titel "Gemeenschapseconomie, een nieuw economisch model voor iedereen."

Bij die gelegenheid heeft het verbazingwekkende verhaal van de bakkerij Sungsimdang de aandacht van het publiek getrokken, en ontroering en verbazing opgewekt. We gaan een kijkje nemen hoe het allemaal begonnen is.

"Het wonder van de twee zakken meel – Sungsimdang"

1950. In Korea breekt een burgeroorlog uit die drie jaar zal duren. Een deel van de bevolking vlucht uit het communistische noorden naar het zuiden op zoek naar vrijheid. Eén van hen, Ghil Zon, vestigt zich vervolgens in de stad Daejeon. Ghil Zon doet in gebed een belofte aan God: "Als ik mezelf kan redden met mijn hele gezin, zal ik de rest van mijn leven voor de armen leven."

In 1956 ontvangt hij twee zakken meel van de parochie. Hij begint met de productie van gestoomd brood onder de naam Sungsimdang, dat wil zeggen, "Heilig Hart." Hoewel hij zelf ook arm is, deelt hij elke dag brood uit aan de armen. En dit delen duurt tot op de dag van vandaag, zonder een dag over te slaan.

De Sungsimdang is gelegen in het centrum van de stad. Dagelijks kopen 10.000 mensen hier brood.

Park Kyong A, klant: Als je aan de Sungsimdang denkt, dan denk je aan sociaal delen, dienstbaarheid, een vrolijke sfeer, een mooie plek. Je komt er graag terug."

Speaker: De Sungsimdang bakt het brood niet alleen voor de dagelijkse verkoop, maar om te delen. Het vers gebakken brood, wordt naar meer dan 80 centra voor maatschappelijk welzijn gebracht.

Im Jin Young, eigenaar: Wij verzenden het resterende dagelijks brood naar de verschillende structuren, er is dus geen oud brood in de winkel, de klanten weten dat ze altijd vers brood vinden. We ontvangen veel meer dan we geven.

speaker: De Sungsimdang produceert meer dan 150 soorten brood, heeft meer dan 400 medewerkers die vol energie werken en er trots op zijn om deel uit te maken van deze familie.

Ondanks de groei van het bedrijf ervaart Fedes, de eigenaar, op een gegeven moment een grote leegte en heeft hij moeilijkheden met werknemers.

In 1999 nemen de eigenaren van Sungsimdang deel aan de Internationale School van de Gemeenschapseconomie, in Tagaytay (Filipijnen) en zo opent zich een nieuw perspectief: het beheer van het bedrijf met een 'altruïstische' geest, om bij te dragen aan het welzijn van de samenleving.

Kim Mi Jin, eigenaar Sungsimdang: Op dat moment hadden we een schuld van EUR 4.000.000,- dat was echt een grote uitdaging. Maar we dachten dat de Sungsimdang een gemeenschapseconomie bedrijf zou kunnen worden. Terugkerend naar Korea, zijn we begonnen met het geven van 800 euro, het maandsalaris van een werknemer. Bij de deur schreven we "Sungsimdang, bedrijf van de gemeenschapseconomie". In 2001 kreeg het bedrijf de naam "Red Co. Ltd".

spreker: In 2005, breekt een brand uit die het hele gebouw in vuur en vlam zet. De Sungsimdang maakt een periode van ernstige crisis door. Maar de dag daarna een onverwachte gebeurtenis.

Met de slogan "Het bedrijf onder de as. Wij bouwen het weer op!", Bieden alle werknemers zich aan om te werken voor de wederopbouw. Na een week komt het eerste brood weer uit de oven! De fondsen van het bedrijf zijn bijna leeg, maar het accent komt weer op het van Chiara ontvangen "motto": "Probeer voor alle mensen het goede te doen" (Rom 12:17), dit wordt gekozen als filosofie in het business management, om de mens centraal te zetten.

Vervolgens wordt er een toename van 30% in de verkoop waargenomen, en er wordt besloten om werknemers als stimulans 15% van de winst te geven.

Vorige maand vierde de Sungsimdang haar zestigste verjaardag. Met de titel: "Mijn stad, mijn Sungsimdang", heeft het bedrijf besloten niet naar de warenhuizen in Seoul te gaan maar in Daejon te blijven, als een lokale bakkerij. Bij het 60jarig bestaan waren onder de gasten, de bisschop en de burgemeester van de stad aanwezig en ook binnen-en buitenlandse investeerders die zich de bedrijfsfilosofie van de Gemeenschapseconomie van de Sungsimdang eigen willen maken

President Okada, Okada Food Company, Japan:

De Sungsimdang zet zich in voor de productie van gezond, hygiënisch en veilig voedsel, dat we gerust kunnen eten, ze vormen ook doorlopend hun eigen medewerkers. Deze aspecten spreken me aan, je kunt er echt iets van leren.

Spreker: Op deze manier is de Sungsimdang een integraal onderdeel geworden van de Daejon cultuur. Het is een plek die niet overgeslagen mag worden bij een toeristisch bezoek aan de stad. En elk weekend, vormt zich voor de winkel een lange rij mensen die brood willen kopen.

"voor alle mensen het goede te doen" betekent om iedereen gelukkig te maken: de klanten, de medewerkers, partners en de lokale gemeenschap.

Yoon Hyun Don, werknemer: Het is waar, dat het brood iets heel eenvoudigs is, maar ook iets eenvoudigs kan het hart raken en een kleine daad van liefde kan onze samenleving verwarmen. Ik werk met deze overtuiging!

Geschreven tekst: Op de verschillende verkooppunten distribueert de *la Sungsimdang iedere dag brood aan 80 centra voor maatschappelijk welzijn voor een bedrag van 25.000,- euro per maand.*

Ray: Waar brengen deze vliegtuigjes ons naar toe? We vragen het aan Rebecca Gómez, Spaanse, coördinatrice van één van de internationale projecten van de Economie van Gemeenschap.

Rebeca wat voor vooruitzicht zijn er vandaag voor de Economie van Gemeenschap?

Rebeca Gómez: In deze 25 jaar zijn er veel evenementen geweest: Het pan-Aziatisch congres op de Filippijnen, dat van de Europese ondernemers in Zwitserland, het internationale Forum in Brazilië, in Bolivia de ontmoeting voor heel Latijns-Amerika.

Op dit moment maakt de Economie van Gemeenschap een generatie overgang door. De generatie ondernemers en professionals die 25 jaar geleden edelmoedig op het voorstel van Chiara gereageerd hebben geeft het estafettestokje door aan een tweede generatie ondernemers en stelt zichzelf ter beschikking voor de jongeren om hen te helpen nieuwe bedrijven op te zetten in de geest van de Economie van Gemeenschap.

De ondernemers hebben ons altijd gesteund, maar wat is het nieuwe van vandaag? We hebben een internationaal netwerk gecreëerd dat bestaat uit ondernemers, professionals en wetenschappers die zichzelf ter beschikking stellen om de jongeren die geldige bedrijfsprojecten hebben te begeleiden, te vormen en raad te geven. Op dit moment bestaat het netwerk uit 11 landen met als referentiepunt een internationaal bureau dat ten dienste staat van heel het netwerk en zijn standplaats heeft op het industrieterrein Lionello Bonfanti in Loppiano. Wie er meer over wil weten kan naar onze website gaan. Een laatste mooi bericht dat we enkele dagen geleden hebben ontvangen: aanstaande 4 februari wenst de paus in het Vaticaan een vertegenwoordiging van de Economie van Gemeenschap te ontmoeten. Het zullen rond de 400 personen zijn, ondernemers, studenten, onderzoekers, leden van de commissies, verenigingen, industrieterreinen enz. uit heel de wereld. Deze kans geeft ons grote vreugde en enthousiasme en bevestigt ons dat de wereld vandaag de Economie van de Gemeenschap nodig heeft.

Ray: Bedankt Rebeca, bedankt, mooi.

6) HERDENKING VAN 500 JAAR LUTERSE REFORMATIE - LUND (ZWEDEN)

Maggi: Ons doel is een verenigde wereld, en om die op te bouwen is het ook nodig de wonden van het verleden te helen. Op deze foto zien we het hoofd van de Rooms Katholieke Kerk en dat van de Lutherse Wereld Federatie. Achter deze foto gaat een geschiedenis schuil van 500 jaar conflicten, haat onbegrip en vooroordelen, ook van oorlog en geweld.

De zaken zijn zeker niet zo gelopen als Luthers bedoeling was, toen hij begon met wat uiteindelijk de reformatie is geworden. Om de vergeving en de verzoening onder ogen te zien zijn er concrete tekenen nodig. Als lutherse heeft het gebeuren me ontroert dat we nog geen drie weken geleden meegemaakt hebben in Lund en Malmo in het Zuiden van Zweden. We waren daar met velen, enkelen van hen zijn ook hier in de zaal aanwezig, zoals Friederike Koller e Ángel Bartol. Jullie zijn de meest naaste medewerkers van Emmaus en waren daar aanwezig om haar te vertegenwoordigen.

Friederike, jij bent opgegroeid in Duitsland, waar je misschien meer de scheiding tussen lutheranen en katholieken voelt. Had je ooit gedacht dat je een moment zoals dit zou meemaken?

Friederike Koller: Het was een droom, en deze droom is werkelijkheid geworden, en daarom voelde ik een immense dankbaarheid daar aanwezig te kunnen zijn op zo'n historisch moment, waar voor de eerste keer de hoogste vertegenwoordigers van de lutherse Kerken en de katholieke Kerk vergeving aan God hebben kunnen vragen voor datgene wat in het verleden gebeurd is, voor de vele beledigingen, de oorlogen, maar ze hebben ook samen feest kunnen vieren voor Christus.

Wat me ook vreugde heeft gegeven is om de persoon Martin Luther beter te leren kennen. De paus zelf heeft veel erkentelijkheid en dankbaarheid uitgesproken over het feit dat door Luther het Woord van God, de Heilige Schrift meer centraal is komen te staan in het leven van de gelovigen van de verschillende Kerken.

Alles bij elkaar kon je het nieuwe vatten van een historisch moment dat niet meer terug te draaien is. Wij voelden dat wij daar de vele mensen vertegenwoordigden die gedurende deze 50 jaar in de eenheid geloofd hebben, ervoor gebeden, geleefd en gewerkt hebben. En op dit geleefde terrein heeft God nu deze nieuwe genade kunnen geven, die zich uitdrukte in een nieuw licht over het verleden, een ander soort relatie onder de vertegenwoordigers, een relatie van oprechte waardering, en van Jezus in het midden, zoals de paus zelf enkele dagen geleden gezegd heeft. En ook een nieuwe concrete samenwerking tussen de twee Kerken. De samenwerkingsovereenkomst tussen de twee internationale liefdadigheidsinstellingen die is ondertekend. Nu moeten de verder gaan, en er is een sterk beroep gedaan op alle gemeenschappen en lutherse en katholieke parochies om, met moed en creativiteit en veel hoop, door te gaan op deze weg naar de volledige gemeenschap tussen de Kerken

Maggi: Mooi, en jij Ángel? Zoals Friederike zei,ervaarde je dit licht in de omgeving, deze genade, ik zou zeggen: de hoop, werkelijk. Wat zijn volgens jou de fundamenten van deze hoop?

Ángel Bartol: Als eerste denk ik dat we kunnen zeggen dat de hoop voortkomt uit het feit dat Jezus zelf de eenheid gevraagd heeft. Dan zijn we - ook als beweging -ontstaan om onze bijdrage aan de eenheid te leveren. Het maakte ook indruk om daar te zijn in het bewustzijn dat 55 jaar geleden de beweging, het charisma van de eenheid, begon zich te verspreiden in de lutherse wereld. En dan te beseffen - als je daar bent wordt dit inzicht nog intenser, - dat we hiervoor zijn geboren, dat we geboren zijn om onze bijdrage aan de eenheid te geven, dus ook dit is onze hoop. En we hebben het gezien, want door de jaren heen hebben veel mensen hun leven hiervoor gegeven, blijven het geven. Maar voor ons is het geleefd leven, zeker ook studies, verdieping, theologie ... maar vooral het leven. In feite wordt dat zichtbaar tussen ons, we waren daar en er was geen enkel verschil; het verschil was dat we nog een weg moeten gaan om de volledige gemeenschap terug te vinden over bepaalde aspecten, maar er was geen verschil, omdat we van elkaar hielden, was Jezus in ons midden. Zelfs de paus zei onlangs in een interview dat zijn relatie met deze leiders van de verschillende Kerken juist die van Jezus in het midden is.

En ook een bijzonder moment in de kathedraal tijdens de liturgie was: toen mijn gedachten naar Chiara gingen, die - en daar zijn we zeker van - vanuit de hemel heel veel van dit moment genoten heeft.

Dus enorm veel hoop, die zich baseert op het leven, op de ervaring en bovenal op Gods plan.

Maggi: Zeker, dank je!

7) EEN WEG VAN VERZOENING IN MYANMAR

Ray: We zien in de wereld een "wereldoorlog aan stukken", zoals Paus Franciscus vaak herhaalt.

Nu willen we stem geven aan de wereldvrede die ook aan stukken wordt opgebouwd, vaak met veel moeite, een vrede die we opnieuw moeten uitvinden.

Myanmar met Aung San Suu Kyi aan het hoofd is een land dat na 50 jaar uit een militaire dictatuur komt.

De vrede opbouwen is een strijd, maar er zijn veel mensen die zich ervoor inzetten. Hier in de zaal zijn er drie van die jongeren, samen met anderen die uit de omliggende landen komen. Laten we samen naar deze beelden kijken:

Het is "26 september 2016. De Nobelprijswinnares voor de Vrede, Aung San Suu Kyi, houdt haar eerste, historische toespraak voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York. Bijna een jaar eerder won zij de verkiezingen in Myanmar na meer dan 20 jaar onder huisarrest in dit huis, in het centrum van Yangon. Na de moord op haar vader Aung San - nu een nationale held - en na meer dan 50 jaar

internationaal isolement en wrede militaire dictatuur, probeert de "Lady" zoals ze genoemd wordt, met moeite het voormalige Birma, met 14 staten en een honderdtal verschillende talen, naar vrede en democratie te loodsen.

Genny, de technische staf Veld Officier UNHCR:

Toen ik jong was in de jaren '80, was het leven hier in Myanmar echt heel moeilijk. We hebben veel mensen verloren en ik heb mijn vader verloren door de politieke situatie.

Maar ik heb altijd de hoop gehad dat de situatie zou veranderen. Nadat ik mijn studie aan de Universiteit Sophia in Loppiano heb afgerond, vond ik werk. Ik werk voor de terugkeer en een succesvolle re-integratie van vluchtelingen die het gevolg zijn van deze laatste meer dan 20 jaar van conflict, de burgeroorlog, er zijn negen vluchtelingenkampen bij de grens, waar nog steeds vluchtelingen zitten;

Iets anders is vergeven en verzoenen. In Myanmar, is dit een enorme taak die iedere burger heeft.

Chiara zei: zie de persoon met nieuwe ogen. Ik probeer de verschillende mensen die ik al kende met nieuwe ogen te zien..

Verzoenen is echt een grote uitdaging, omdat ik dat niet alleen kan doen. Het is iets van het hele land. Maar ik, in mijn eigen kleine wereldje wil daarmee beginnen.

Valentina Soe Myint, arts:

Ik heb de Focolare Beweging leren kennen door mijn oudere broer. Hij nodigde me uit voor een bijeenkomst in het huis van zijn leraar.

Later kwamen we erachter dat die leraar een focolarino was. Maar na een paar jaar verliet hij het land. De spiritualiteit bleef echter levend onder alle jongeren die de ontmoetingen hadden bijgewoond. Misschien ongeveer 10, meer dan 10 jaar, was er geen contact met het Focolare, maar we hadden contact via het Woord van het Leven.

Wij vertalen het in de lokale taal van Myanmar en we verspreidden het onder alle mensen die deze beweging al vele jaren kenden. Totdat in 2003 de Focolare Beweging opnieuw het focolare in Myanmar geopend heeft.

De Focolare familie in Myanmar is nog steeds erg klein, maar we hebben een groter aantal gezinsleden en we zijn nu verbonden met heel Myanmar

Christopher Sai Mon Shan: Nu hebben we eindelijk een mannen focolare in Birma. We hopen dat er ook andere focolarini hier naar toe komen, want nu zijn we met z'n tweeën ... We hopen

Ray: En er is een derde focolarino gekomen. Nu zijn ze met drie, kijk daar zijn ze. Deze beelden laten ons de charme van dit land zien, Myanmar, dat zo weinig bekend is. Bedankt!

8) BERGEN PLASTIC WORDEN KLEINE SCHATTEN IN YANGON (MYANMAR)

Ray: De vrede wordt opgebouwd door kleine concrete gebaren, zoals Sabrina en Rebecca ons vertellen, ook zij uit Yangon. We gaan nu naar de beelden kijken.

Sabrina: We brengen dit plastic en andere materialen naar CHU CHU waar het gerecycled zal worden en omgevormd tot ze tot kunst en van alles en nog wat.

Rebecca: We proberen iedere maand plastic te verzamelen.

Sabrina: Want Yangon heeft een plastic- en vervuilingsprobleem. Dus, het is een grote hulp als jongeren, zoals wij, de vuilnis reinigen en het recycle wordt. Je doet iets wat weer gebruikt kan worden.

Vrouw: We hebben een eerst metalen plaat, dan leggen we het plastic erop, laag voor laag en bovenop bedekken we het met een andere metalen plaat en voeren het door deze twee machines, lamineermachines. Dan is al het plastic gesmolten ... Dan krijg je zo iets als dit.

Dan snijden we het in stukken afhankelijk van het model wat we willen maken voor de verschillende producten en dan wordt alles aan elkaar genaaid. Zo kunnen we veel verschillende producten maken – hier een etui, en dit is een telefoonhoesje, we hebben boodschappentassen en wasmanden en afvallemmers. Afvallemmers, hebben we in twee maten ... Dit is een kaarsenhouder, je kan er een kaars in doen, of een lampje en wanneer het licht erin is, dan is zie je... Kijk net als dit!

Onze groep heet CHU CHU. Dus, CHU CHU is een NGO. Een NGO, die een proefproject heeft. Het wordt gefinancierd door de Europese Unie en de techniek komt uit Italië.

Het dak is gemaakt van autobanden. En de muur is gedeeltelijk van flessen en gedeeltelijk van plastic flessen. In de plastic flessen doen we zand en de vloer is van gebroken tegels. Ja . Gerecyclede materialen.

Bye

HOE ZOU IK ZONDER DE LEIFDE KUNNEN VERGEVEN? (MYANMAR)

Ray: Opnieuw de vrede uitvinden vraagt ook om de vijand lief te hebben, te vergeven. Maar is dat altijd mogelijk? Voor de eerste keer heeft May Han haar geschiedenis willen vertellen voor een camera. Laten we naar haar luisteren.

Mijn verhaal begint in september 2007 in Myanmar. Ten tijde van wat wij noemen de Saffraan Revolutie.

Mijn man was lid van de Nationale Democratische Partij; ook maakte hij deel uit van het Netwerk van Verdedigers en Bevorderaars van de Mensenrechten. Hij werkte voor de mensenrechten in een afgelegen gebied, in de staat Shan

Op een dag zijn er agenten van een soort politieke politie gekomen die hem uit huis hebben gesleurd. Hij is direct naar de gevangenis in Yangon gebracht en na een jaar is hij veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf en doorgestuurd naar midden Birma, de hete zone, naar de stad Myingyan. De gevangenis Myingyan is de wreedste gevangenis in heel Birma.

De 17e mei, als ik het goed heb, rond half negen 's avonds kreeg ik een telefoontje. Een stem die ik niet kende zei me: "Je man maakt het niet goed, als je hem nog een laatste keer wilt zien, kom dan direct naar Myingyan" Er wordt geen reden, of excuus voor gegeven.

Zodra ik mijn man zag, begreep ik dat dit zijn laatste seconden waren. Hij kon niet meer spreken, hij begreep zelfs niet dat ik er was. Hij zat achter de tralies. Ik heb nog een keer geroepen en toen herkende hij mijn stem, en bewoog zijn hoofd; Ik zei: "Ik ben hier. Maak je geen zorgen." En toen: "Je zult veilig zijn." Zijn lichaam rilde en twee seconden later, heeft zijn laatste adem uitgeblazen.

Ik heb gevraagd, gesmeekt om het lichaam van mijn man naar een andere plaats te brengen, vanwege het feit dat ik christen ben, en dat we een religieuze begrafenisdienst moeten houden. De bewaker heeft gelijk een brief geschreven en de nodige papieren ondertekend en aan mij gegeven.

Daarna is mij gevraagd om een ander document te ondertekenen. Het was een verklaring dat ik nooit iets zou ondernemen om ophef over de zaak te maken. Als ik dat zou doen, dan zou ik gearresteerd worden. Ik moest dat document wel ondertekenen om de begrafenisdienst voor mijn man te kunnen houden.

De bewaker heeft me gezegd dat hij de begrafenisdienst zou houden. Ik vroeg hem: "hebben jullie een traditie voor de overleden personen in jullie godsdienst?" Hij keek me alleen maar heel verbaasd aan, dus zei ik: "Als je het niet weet laat je er dan niet mee in!" Hij deed een stap achteruit en ik legde mijn mans lichaam in de lijkwagen en ging naar de kerk van Myingyan.

Er hebben rond de 300 mensen aan de begrafenis deelgenomen, dat had ik nooit verwacht.

Ik heb de spiritualiteit van het focolare leren kennen voordat mijn man overleed, maar ik heb hem er nooit over gesproken. De spiritualiteit helpt je om de dingen goed te doen, hoe je kunt omgaan met je familie en de mensen in de buurt, hoe je de ander kunt liefhebben als jezelf. Daarom kan ik het aan. Anders zou ik het niet aankunnen. Ik heb veel meegemaakt... Als ik de spiritualiteit niet had leren kennen, hoe zou ik dan kunnen vergeven? Diegenen die me kwaad hebben gedaan, hoe zou ik ze dan kunnen vergeven? Nu weet ik hoe ik kan vergeven. Maar tot op de dag van vandaag kan ik niet vergeten, ondanks dat ik de spiritualiteit ken...

Maggi: MAGGI - Wow, heel sterk, bedankt May Han, bedankt voor jouw kostbare geschenk. We weten dat de familie, de focolaregemeenschap daar in Myanmar deze uitzending volgt en wij willen met heel ons hart zeggen dat wij allemaal ook daar met jullie zijn.

10) DE MOED VAN DE BARMHARTIGHEID OPENT WEGEN NAAR VREDE - BANGUI (CENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK)

Maggi: Nu gaan we naar een ander deel van de aarde, naar het hart van Afrika, de Centraal Afrikaanse Republiek, een buitengewoon mooi land, maar ook sterk beproefd door de oorlog en conflicten die nog niet afgelopen zijn. We zijn enkele getuigenissen gaan filmen.

Patrick Moulo: We zijn hier op de Oubangui rivier dat is de grootste rivier van de Centraal-Afrikaanse Republiek. Dit land is gelegen in het hart van Afrika. De Centraal-Afrikaanse Republiek is onafhankelijk sinds 13 augustus 1960. Sinds die tijd, heeft dit land nog geen echt moment van stabiliteit gekend.

Na 2012 heeft het land één van de moeilijkste crisis in haar geschiedenis doorgemaakt. Er is een nagenoeg totale vernietiging in het land van de economische, gezondheids- en onderwijsvoorzieningen; alles is verwoest.

Eliane Tondo De Dongo: Er zijn bomaanslagen geweest, wapenexplosies, de mensen op de vlucht zoekend naar veiligheid. Ik ben op zoek gegaan naar de meest kwetsbare personen, vooral kinderen; zo is er nu een school die meer dan 200 kinderen opvangt: de wezen, de armsten die vangen we op.

Op een gegeven moment, imiteerden de kinderen de volwassenen, en speelde oorlogje. Sommige bootsten de "Balaka" na en andere de "Seleka". Dit trok mijn aandacht. We vroegen aan de kinderen of ze hun speelgoedwapens in wilde ruilen voor schriften, potloden enzo, en ze waren er heel blij mee.

Abbé Justin Nary: Ik heb meer dan duizend christenen in mijn parochie opgevangen, ze hadden hun toevlucht daar genomen omdat ze zich daar veilig voelden. Na het vertrek van de Seleka, was er de psychose van komst van de anti-Balaka. Nu waren de moslims in paniek. En toen de Balaka aankwamen, had ik in een mum van tijd meer dan twee duizend moslims in de parochie.

De anti-Balaka lieten ons niet met rust. Ze wilden me er voortdurend toe dwingen om de moslims vrij te laten om ze uit te roeien, maar ik hield voet bij stuk, ik bood weerstand. Tot op de dag waarop ik met mijn medebroeders, priesters, de grote beslissing moest nemen: moeten we vertrekken of blijven we bij hen. Omdat op een gegeven moment de anti-Balaka ons het ultimatum gaven, hebben ze 40 liter benzine meegebracht.

In het geval dat we de moslims niet vrijgaven zouden zij ons verbranden, ons allemaal afslachten, en met de parochie en al in brand steken.

We werden gedwongen om te beslissen en onze laatste mis op te dragen. Tijdens deze laatste mis, moest ik denken aan het leven van Chiara, de stichteres van de focolarebeweging. Ik heb haar relatie met de moslims

gezien en ik vroeg me af: Als Chiara nu hier was, wat zou zij dan doen? Ik realiseerde me dat de Heer mij vroeg om mijn leven te geven voor deze mensen, daar te blijven om hen te beschermen.

En na deze beslissing genomen te hebben, kort daarna, kreeg ik een telefoontje van het hoofd van de strijdkrachten van de Afrikaanse Unie die mij informeerde dat er een militair contingent door de stad Carnot liep. Ik ben onmiddellijk naar hen op zoek gegaan en ben samen met die soldaten in de parochie teruggekomen 13 minuten voor het ultimatum verstreek. Wij hebben ons leven veilig kunnen stellen dankzij hun aanwezigheid.

Bedankt

Fidelia Mupungu: Na al de waanzin van de oorlog die we hebben meegemaakt in de Centraal-Afrikaanse Republiek, moeten we ook zeggen dat we een grote gebeurtenis hebben meegemaakt die ons leven veranderd heeft: De komst van de paus. Sinds hij naar Bangui kwam is alles veranderd.

Precies hier voor de kathedraal Onze-Lieve-Vrouw van de Onbevleete Ontvangenis, heeft hij ons gevraagd om naar de andere oever over te stappen. Een nieuw leven te beginnen met verzoening, barmhartigheid, liefde, vrede. Ons hart om te vormen, want geweld wordt geboren in de harten van de mensen.

En hier, voor de Heilige Deur, heeft de paus het jaar van Barmhartigheid geopend, en dat is een vertrekpunt geweest voor een nieuw leven, een nieuw begin van de Centraal-Afrikaanse Republiek.

Amadou Yalo: Velen dachten dat de paus niet zou komen naar "Kilometer 5", - een moslimwijk van Bangui, waar gewelddadige botsingen hebben plaatsgevonden - maar we hebben tot God gebeden dat hij hier zou komen en hij is ons hier op komen zoeken. Hij heeft de Iman ontmoet en de christenen en de moslims waren verenigd. Je kon het verschil niet zien tussen alle mensen die bij elkaar waren.

We hadden kippenvel van de emotie om de andere families na lange tijd weer te ontmoeten. Ik weet niet hoe ik mijn vreugde uit kan drukken, was het een groot feest. Na die dag is de paus vertrokken, maar wij blijven in die harmonie leven met de vreugde onder ons.

Naomie Lonigba: Ik wil jullie allemaal bedanken voor jullie gebeden en voor de voorzienigheid die we ontvangen hebben. De vrede is in ons land teruggekeerd, ook dankzij paus Franciscus die ons de vrede heeft gebracht. In enkele gebieden is er nog geen vrede. We bidden samen opdat ook daar de vrede mag komen en voor de gen 3 die nog in de vluchtelingenkampen leven, dat God hen mag helpen om weer naar huis te gaan.

11) “OPNIEUW DE VREDE UITVINDEN”: bij de UNESCO in Parijs (Frankrijk), 20 jaar na de uitreiking van de prijs voor de “Opvoeding tot de Vrede” aan Chiara Lubich

Ray: We hebben veel voorbeelden van vergeving en van vrede gezien. 20 jaar geleden heeft de UNESCO, het orgaan van de Verenigde Naties voor cultuur en onderwijs aan Chiara de Prijs voor “Vredeseducatie” toegekend.

Afgelopen 15 november precies een jaar na het bloedbad in Parijs in het Bataclan - één van de vele verschrikkelijke terreuraanslagen die de wereld doorelkaar schudden - vond bij de UNESCO een gebeuren plaats met de titel : “Opnieuw de vrede uitvinden”. Hier bij ons is Jesús Moran, co-president van de focolarebeweging. Jij hebt aan dit evenement deelgenomen. Kun je het in twee woorden samenvatten?

Jesús Morán: Het was een sterk moment dit bij de Unesco. 20 Jaar na de prijsuitreiking aan Chiara hebben wij geconstateerd hoeveel leven er is, we hebben het gezien. De ervaringen zijn het sterkste, zijn duidelijke tekenen van deze cultuur van vrede die zich verspreidt in de wereld, ondanks het geweld; en dan ook veel reflectie, dialoog en veel, zoveel actie!

Dus, in de eerste plaats, gewaarwording van al het leven dat er is geweest, en dan een nieuwe impuls voor nog diepere reflectie, meer intense dialoog waar er conflicten zijn, en meer doeltreffende actie.

Natuurlijk, de vrede is handwerk - zoals we zagen - iemand zegt dat er "actief geduld" voor nodig is. We willen inderdaad, met alle geduld van de wereld zeer actief zijn voor de vrede, want er is een enorme behoefte aan in de wereld. Maar ik denk dat de echte hoop deze ervaringen zijn, en ik zou zeggen die 1200 gen die daar in Castel Gandolfo zijn. Houd de moed erin gen!

12) ALGERIJE

Maggi: Daar bij dat gebeuren bij de Unesco zei iemand dat de godsdiensten een bron van vrede zijn en geen probleem. Dat is precies het omgekeerde van wat vaak gedacht wordt als je dat religieuze fundamentalisme ziet en al het geweld, de vernieling en de dood die dat oproept.

We willen jou daar graag over horen, maar eerst willen we twee getuigenissen zien uit Algerije, Daar is het ideal van de eenheid al 50 jaar aanwezig en heeft het een focolarebeweging laten ontstaan die bijna geheel moslim is. We luisteren nu naar Mourad en Samira.

Mourad Brix, Bedrijfsarts: We waren een groep jongeren die eigenlijk niet precies wisten wat we moesten doen; we vermaakten ons, en meer niet. Op een dag hebben we Gérard ontmoet die ons uitnodigde om bij hem thuis thee te komen drinken. We wisten niet dat dat het focolare was.

We hebben wat gepraat; het was een fantastische groep mensen. Eén van hen was Ulisse, dat is iemand die ik nooit zal vergeten. We zijn verschillende keren teruggekeerd naar “het huis“. We hebben gepraat, liederen gezongen, het ware mooie liederen die veel over het leven zeiden. We leerden steeds meer dit Ideaal van de eenheid kennen, en op deze manier heeft het ons gevuld, het heeft ons geleerd om te leven. Dat waren de eerste contacten met het focolare en we waren blij, gelukkig, we wilden weten hoe we dit nieuwe leven konden leven. We probeerden door allerlei middelen dit Ideaal te beleven. Dat is nu al meer dan 50 jaar geleden.

(...)

Samira Radjaa (Studente): Ik ben Samira en ben 21 jaar oud. Ik ben erg geraakt, erkentelijk en gesterkt door de gezonde ideeën van de beweging. Vooral door de vastberadenheid om bruggen te slaan tussen de mensen, en morele en menselijke waarden door te geven om ons te verenigen:

- als broers onder elkaar van allerlei horizonten,

- en vooral met Allah, onze Heer, die één is.¹

Maggi: We hebben gehoord dat jij juist...

Jesús Morán: Ja, ik ben daar geweest, ja.

Maggi: In Algerije, kortgeleden

Jesús Morán: Ik heb Samira en Mourad persoonlijk leren kennen.

Maggi: Wat voor ervaring heb je daar opgedaan?

Jesús Morán: De ervaring van het zien van een profetie, de profetie van de interreligieuze eenheid in actie, zag ik daar. In die zin was het een van de grootste geschenken die ik in mijn leven heb gekregen, want er is daar geen dialoog met de moslims, daar ben je één met de moslims: één in God en één in het bouwen van een nieuwe cultuur, een cultuur van vrede. Iets uniek dat veel hoop geeft. Dus ook van dit moslim congres van het Focolare gingen zijn we allemaal vertrokken met een nieuwe inzet om onze eenheid te intensiveren en ten dienste te stellen van de vrede in de wereld.

Maggi: Mooi, dank je!

Ray: Dank je, Jesús, dank je!

13) CHIARA LUBICH: ONS DAGELIJKS DRUPPELTJE

Ray: De vrede aandurven, opnieuw de vrede uitvinden. We hebben veel getuigenissen gehoord die geïnspireerd zijn door de grote ideeën van Chiara Lubich. We luisteren nu naar een korte dialoog tussen Chiara en een Braziliaanse jongen en een priester uit Ecuador.

---

¹ Fragment uit de video documentaire van Donato Chiampi, “Het Ideal van de eenheid” – Bijdragen uit Algerije om de universele broederschap te verwezenlijken.

Loppiano, 16 maggio 2003²

Junior: Ciao Chiara, ik ben Junior uit Brazilië.

Chiara: Ben je een gen?

Junior: Ja, ik ben een gen.

Chiara: Ja.

“De oorlogen en conflicten in de wereld maken dat vele jongeren de hoop op een wereld van vrede verliezen. Hoe kunnen wij als gen concreet getuigen dat de vrede geen utopie is en dat de eenheid mogelijk is?”

Chiara: Eerst door zelf de vrede te beleven en een voorbeeld te zijn. Jij weet dat met de verlaten Jezus de vrede altijd bereikt wordt, - tenminste als we Hem zo min mogelijk als instrument gebruiken – dus de vrede in ons. Verder de vrede onder ons met Jezus in ons midden. Maar vervolgens is het nodig ook over de vrede te spreken. Weten jullie nog toen er oorlog was in Irak, dat ik een brief aan heel de wereld heb geschreven en er zijn heel veel verschillende manifestaties en initiatieven geweest. Stapels faxen hadden we..., want iedereen zei: “Ik doe dit, ik doe een bedevaart, ik houd een toespraak, ik zet dit op, ik...” Dat is het, het is nodig dat we niet ophouden, door blijven gaan met tot iedereen te spreken over vrede, de vrede, de vrede. Dit zou ik doen. En ook bepaalde plaatsen van vrede laten zien.

Net als toen jullie daarnet in dat lied spraken over Loppiano als een oase van vrede. Ik had hier juist geschreven: we moeten ook oasen van vrede laten zien, zoals bv het stadje. Maar wij moeten beginnen, weet je? Ja.

[...]

Don Patrizio: Ja, ik ben Patrizio, uit Ecuador.

Chiara: Uit Ecuador.

Don Patrizio: Ja.

“Honger, ziektes, oorlogen...onrechtvaardigheid, armoede, geweld, drugsverslaving zijn vele pijnlijke aspecten van de hedendaagse samenleving. Hoe kunnen we altijd de verlaten Jezus liefhebben en omhelzen in al dit lijden?”

Chiara: al dat lijden: de drugsverslaving..., hier wordt je gek van! Honger, ziekte, oorlogen, onrechtvaardigheid, armoede, geweld... Hoe kun je dat aanpakken? Door datgene te leven wat je op dit moment tegenkomt... ontmoet ik vandaag een drugsverslaafde? Dan zal ik me met heel mijn hart aan hem wijden, want één is al voldoende om Jezus lief te hebben. Morgen hoor ik dat de oorlog wie weet waar... Ik bid, laat misschien een mis opdragen voor die oorlog daar, opdat de rust terugkeert. Een andere dag ziet u

---

² Ontmoeting met de bewoners van de Mariapoli Renata (vraag.6 e n.8).

armoede, probeer dan iets te verzamelen, ook met uw parochianen als u een parochie hebt om. Eén ding tegelijk, met veel rust.

Moeder Teresa..., ik heb Calcutta gezien, wat is Calcutta? een oceaan van armoede. Ze had dus een oceaan van lijden voor zich, zoals wat u in uw vraag zei, een oceaan van lijden en zij zei: "Wat ik kan doen is een druppeltje, een druppeltje", maar een grote druppel, want ik heb de werken van Moeder Teresa gezien! Die zijn fantastisch, voor de melaatsen, en voor die, voor die, huizen, huizen, overal in heel India, en toch zei ze: "Het is een druppeltje ..." en ze heeft ook gelijk als ze dat zegt: "Het is een druppeltje, een druppeltje" Maar ze voegde eraan toe: "Het is een druppeltje, maar als ik dat druppeltje niet geef, ontbreekt dat in de oceaan". We kunnen daarom van haar leren om ons dagelijks druppeltje te leven, als we niets méér kunnen doen... Want als we dat niet doen, ontbreekt het, als we niet méér kunnen doen, dan weet de Heer dat. Want Hij wil helemaal niet dat wij giganten van mensen zijn, die wonderen doen. Hij wil dat we de wil van God doen. Begrepen?

Laten we dat dus doen!

14) AFSLUITING

Ray: Ons druppeltje bijdragen! Met die afspraak nemen we nu afscheid.

Maggi: En wie weet hoeveel druppeltjes, hoeveel jullie te vertellen hebben, te delen hebben. Stuur het ons! Vertel het ons, stuur het!

En nu we het toch over sturen hebben. We willen jullie zeggen dat het volgende focolarejournaal op 17 december zal zijn, om 12 uur. Omdat dat net voor Kerstmis is willen we jullie zeggen dat als iemand een klein filmpje in jullie taal zou willen sturen, of een foto met kerstwensen, dan kunnen we voor het volgende focolarejournaal samen een planetaire kerstwens maken, allemaal samen!

Dus tot de volgende keer! Ciao!